

bør væge sig imod ved at kræve, hvad der altid, siden vi fik et konstitutionelt Liv herhjemme og en Finanslovspraksis, har været anerkendt som et godt og rimeligt Grundlag for Opstillingen af et Budget, at det skal ske paa Grundlag af bestaaende Love.

De Bespareser, der opnaas paa de Omraader, jeg har nævnt, er jo ikke betydelige. Kun paa eet Omraade er det virkelig noget, der klodser. Det er Nedsættelsen af Militæradgifterne, den forventede Vedtagelse af et Lovforslag, der er indbragt her i Tinget, og som for begge militære Ministerier tilsammen beløber sig til 10 Mill. Kr. Det er saa meget mindre tilladeligt at opføre dette paa Finanslovsforslaget og saa paa en anden Post opføre en Udgift paa 10 Mill. Kr. til Støtte til Kommunerne — en Udgift, der, saaledes som Ministeriet har stillet Sagerne op, ikke kan finde Sted, medmindre denne Nedsættelse paa 10 Mill. Kr. af Militæradgifterne kommer —, det ersaa meget mindre tilladeligt, at Ministeriet opstiller saa vigtige Indtægts- og Udgiftsposter uden at have et virkeligt Grundlag derfor, som Ministeriet ikke paa nogen Maade kan regne med Sandsynligheden af at faa sit Grundlag vedtaget.

En saadan Sandsynlighed eksisterer ikke. Thi hvori bestaar de Nedsættelser af Forsvarsudgifterne, som er foreslaaet af Ministeriet paa Finanslovsforslaget, og som kommer igen i det særlige Forslag? Ja, det er kortelig karakteriseret en fuldstændig Sabotering af Forsvarslovene af 1922, og skønt Venstre ikke mener, at disse skal være undtaget fra det, der maa gælde for alle Love under samtlige Ministerier, saaledes som vi selv har foreslaaet, skal ogsaa for disse Love gælde det, som gælder for de andre, at der ikke maa være Tale om at umuliggøre den fortsatte Virken af de Statsinstitutioner, for hvilke man søger Udgiftsnedsættelser i Henhold til den stedfundne Prisnedgang, i Henhold til den stedfundne Forøgelse af Kronens Værdi. Der maa ikke finde nogen Sabotering Sted af disse forskellige Statsfunktioner, lige saa lidt paa det ene som paa det andet Omraade. Men det højtærede Ministeriums Forslag paa dette Omraade er en fuldstændig Sabotering. Derfor maa det afvises.

Lad os derpaa se paa andet Stykke af Beslutningen: „For samtidig at lette de kommunale Byrder vil det være nødvendigt at mindske visse af de for Kommunerne lovbestemte Ydelser og at overføre til Kommunerne visse Afgifter eller Dele af saadanne, f. Eks. Afgifter paa Omsætning

af Motorkøretøjer, hvorved den kommunale Skattebyrde kan formindskes og Kommunerne budgetmæssige Dispositionsfrihed øges.“ For at efterkomme det Paalæg, som Rigsdagen herigennem har givet det høje Ministerium, har Ministeriet kun gjort en eneste Ting, nemlig at indsætte denne Bevilling paa 10 Mill. Kr., Tilskud til Kommunerne, og knytte den til Vedtagelsen af en Udgiftsindskrænkning, som det høje Ministerium saa godt som nogen ved, at det aldrig kan faa gennemført. Det er altsaa en fuldkommen Skueret overfor Kommunerne . . . (*Statsministeren* [Stauning]: Ja, lad os nu sel!). Ja, vi skal faa at sel! Det er altsaa en fuldkommen Skueret overfor Kommunerne, som den høje Regering her har stillet frem, og paa dette som paa andre Punkter har den fuldstændig forsømt at udføre det, som blev paalagt den i Henhold til den Folketingsbeslutning, den selv har stemt for.

Den højtærede Finansminister, som jeg mere og mere lærer at kende som en særdeles optimistisk anlagt Mand, sagde om Regeringens Forhold til denne Beslutning: Jeg kan for mit Vedkommende kun opfatte det som en Kompliment til Regeringen for, hvad den allerede har udført, og et Ønske om, at man vil fortsætte ad den gode Linie, man har begyndt ad. Man maa i Sandhed være en Rosenseer, som jeg ogsaa tror, den højtærede Finansminister i hvert Fald er paa Vej til at blive, for at kunne lægge dette i Beslutningen. Nej, det, der laa i Beslutningen, det var dette, at nu havde vi haft en hastig Deflation, en Deflation, som havde ytret sig ved en Prissænkning paa saa godt som alle andre Omraader og en Prissænkning, der havde medført en alvorlig Erhvervskrise; kun paa eet Omraade var man ikke fulgt med, nemlig med Hensyn til de offentlige Byrder, og Betingelsen for at kunne nedsætte disse var selvfølgelig, at man kunde formindske de offentlige Udgifter. Dette fandt man, at Ministeriet fuldstændig havde forsømt, samtidig med at vi vandrede opad til den høje Tinde med Kronen, og derfor maatte det paalægges Ministeriet at indhente det forsømte.

Ganske rigtigt var man her i Tinget saavelvillig at give Regeringen en hel Sommer dertil. Jeg sagde i min Ordforetale: Det vil naturligvis være højest ønskeligt at faa saa meget som muligt af disse Ting gennemført straks, men vi erkender, at det kræver Overvejelse; naar samtlige Budgetter skal gennemgaaes, naar samtlige Udgiftslove hørende under de forskellige Ministerier skal gennemgaaes, ja, saa kræver det et Arbejde,